

„Puikus įtempto siužeto detektyvas“.

- Adresseavisen, Norvegija

„Nesiliaujanti įtampa ir paslaptis, o Liza
Marklund – geriausios formos!“

- Femina

PELKIŲ VAIKAS

LIZA MARKLUND

Naujas Švedijos detektyvų karalienės bestseleris

obuolys.

LIZA MARKLUND

PELKIŲ VAIKAS

Romanas

Vertė

UAB „Knygų ministerija“

1990 M. RUGPJŪČIO 14–15 D. NAKTIS

Gelbėtojų komanda ėjo link vabzdžių skleidžiamo garso, nuobodus tūkstančių kraujasiurbių dūzgimo. Tinklelis nuo vabzdžių, kuriuo, paguldžius vaiką, buvo uždengtas lopšys, suplyšęs. Antklodė, kuria mergaitė buvo užklota, nukritusi ant žemės, o kojinė nuo dešinės kojytės nusmukusi. Uodai, sparvos, vapsvos, blakės ir musės – visi pasinaudojo puikia galimybe ir darniai, nenumaldomai puolė kūdikį. Mažylės veidukas neatpažįstamai sutinęs, skausmingas ir mėlynai raudonas, akys užmerktos. Abi rankos ir basa pėda atrodė stambios kaip kuokos. Skruzdelės landžiojo po burną.

Ji jau seniai liovėsi šaukusi. Buvo laikoma mirusia, visa kita atrodė neįtikėtina, bet pareigūnui Petersonui ją pakėlus, pasigirdo menkas niurzgimas.

Tai prilygo stebuklui.

Greitosios pagalbos automobilis mirgėdamas mėlynais žibintais ją nuvežė į Stentresko ligoninę. Po skubiosios pagalbos gydytojo apžiūros situacija gerokai aprimo. Mergaitė buvo dehidratavusi ir smarkiai atšalus, jos būklė kritinė, bet nekėlė pavojaus gyvybei. Ją nuprausė, suvyniojo į antklodes, kad sušiltų, sulašino lašelinę, davė buteliuką su kūdikio maisteliu ir nedidelę kortizono dozę nuo įgėlimų ir niežulio.

Nebuvo manoma, kad gresia ilgalaikė žala, bent jau taip buvo įvertinta tuo metu. Galbūt liks randų nuo didžiausių vabzdžių įgėlimų. Tačiau keturių mėnesių vaikai tokių traumų neprisimena. Tokia nuomonė

vyravo dar dešimtojo dešimtmečio pradžioje ir iš esmės tebėra teisinga ir šiandien.

Tą naktį švietė mėnulis, žvaigždės buvo ryškios, o virš pelkės tvyrojo rūkas. Šešėliai atrodė gilūs ir mėlyni. Trečią valandą ryto pro debesis išlindo pirmieji aušros spinduliai. Saulė virš horizonto nepakils dar apie valandą, bet švintant kontrastai išsiskleidė. Tai, žinoma, palengvino mergaitės mamos, 27 metų Helenos Stormberg, paieškas. Radus vaiką, pastangos buvo sutelktos į šiaurės vakarinę pelkės dalį. Mergaitė gulėjo šviesiai žaliame *BabyBjorn* lopšyje – XX a. dešimtojo dešimtmečio pradžioje populiarioje nešiojamoje medžiaginėje loveleje su rankenomis. Šalia stovėjo pintas rotango krepšys, iki pusės pilnas tekšių uogų.

Policijos šuo Čarlis, vienas geriausių apygardos pėdsekių, netrukus šalia uogų krepšio aptiko moters pėdsakus. Jie vedė lanku per samanas ir aplink krūmus – akivaizdu, kad ji gana ilgai trypciojo rinkdama uogas. Pagaliau jis rado takelį, kuris nuvedė tiesiai į pelkę. Šuns vedliui, policijos inspektoriui Petersonui iš Pitholmo, sunkiai sekėsi sekti paskui, jis keturis ar penkis kartus vos nenugriuvo. Pagaliau Čarlis sustojo pelkės pakraštyje. Ten, už kelių šimtų metrų nuo uogų krepšelio ir kūdikio, oras buvo visiškai ramus.

Virš veidrodinio pelkės paviršiaus sklاندė keletas vabzdžių. Daugiau jokių gyvų būtybių – nei žmonių, nei gyvūnų – nesimatė. Pilkai rudame, ramiame ir nesudrumstame pelkės vandenyje atsispindėjo vabzdžių siluetai švintančio dangaus fone.

Helena Stormberg buvo tiesiog prasmegusi žemėje.

Gelbėtojų komanda tai suprato, kai saulė pakilo virš kalnų šiaurės rytuose. Komandos nariai gerai žinojo senovės padavimus apie tai, kaip žmonės įkritę prasmegdavo bedugnėje pelkėje. Apie tai, kaip jie

klaidžiodavo nakties migloje, vaitodami kalnų properšose ir pušų viršūnėse. Tokios mintys sukosi galbėtojų galvose. Pasaulis aplink juos kelioms akimirkoms nutilo, tarsi paukščiai, vėjas ir pelkių varlės būtų sulaikę kvėpavimą.

Paskui pasaulis nusidažė ryškiai geltona spalva ir prasidėjo simfonija: iš niekur pakilo vėjas, šlamėjo lapai, šnypštė pelkių dujos, paukščiai giesmininkai džiūgavo ryto šviesoje. Gelbėtojai karštligiškai ieškojo vis platesniu ratu, o rugpjūčio 15-ąją septintą valandą ryto rado tamsiai mėlyną Helenos striukę. Ji buvo drėgna ir užmesta ant kadagio krūmo pelkės pakraštyje, beveik už kilometro nuo kūdikio lopšio ir tekšių krepšio. Dešinėje striukės kišenėje buvo automobilio rakteliai ir buto raktai. Vidinėje kišenėje – piniginė su pinigais, vairuotojo pažymėjimu, bankomato kortele ir pranešimų gavikliu.

Nardymas jos dingimo vietoje vyko sudėtingomis sąlygomis ir su dideliu pavojumi darbuotojams. Tai nedavė jokių rezultatų.

Helenos Stormberg kūno taip ir nerado. Daugiau apie ją niekas negirdėjo.

Taigi ji atgulė amžinojo poilsio kažkur pelkėje, tarp baltų samanų, grybų, dumblių ir moliuskų.

Kartais sakydavo, kad ji dainuoja virš pelkių, ypač miglotomis vėlyvos vasaros naktimis, tokiomis kaip ši, kai ji dingo.

Sakydavo, jog tai ramios, liūdnos lopšinės.

1 DALIS

VIKINGAS

2020 M. RUGPJŪČIO 21 D., PENKTADIENIS

PO TRISDEŠIMTIES METŲ

Laukiamasis rausvomis sienomis buvo antrajame Stentresko ligoninės aukšte. Po lubų lipdiniais plūduriavo neryškūs šviesiai mėlyni debesėliai, vietomis dažai šiek tiek nubėgę. Truputėlis fantazijos, ir buvo galima patikėti, kad debesys verkia.

Vikingas Stormbergas vilkėdamas policijos uniformą jautėsi nejaukiai. Buvo ir kovidų, ir atostogų metas, todėl jis turėjo būti pasiruošęs tarnybai. Jis nebūtų radęs laiko grįžti namo persirengti.

Šį rytą, paskutinį prieš viskam sugriūvant, jis galvojo apie tai, kad pakeliui į darbą sustos prie *Holmdahls* parduotuvės ir nusipirks sumuštinį su mėsa, o Karinos Burstrand paprašys užpildyti limonado aparatą. Gyvenimas toks, koks buvo pastaruosius trisdešimt metų. Jis atvyko pas daktarą Čangą beveik paskirtu laiku.

Dar viena pastelinė sienų spalva – šviesiai geltona, vaizdas į automobilių stovėjimo aikštelę. Virš asfalto driekėsi šlapias, pilkas ir sunkus rūkas.

– Biopsijos rezultatus gavome vakar po pietų, – pasakė daktaras Čangas.

Tai nebuvo gera žinia.

Vikingas ramiai sėdėjo sukryžiaęs rankas. Jis nemėgo ligoninių, bet daktaras Čangas buvo geras žmogus ir geras gydytojas, taip manė

daugelis. Jis nebuvo kartais atvykstantis gydytojas, jau kelerius metus dirbo Stentreske.

– Tai rodo, kad vėžio ląstelės pateko į limfinės sistemos filtrą, – pasakė jis. – Mes dar nežinome, ką tai reiškia. Kartais pažeidžiamas pats limfmazgis, bet paprastai pirminis židinyb būna kur nors kitur, beveik visada – šalia...

Vikingas žiūrėjo į jį. Daktaras Čangas buvo kilęs iš Taivano, jo brolis taip pat gydytojas. Į Švediją atvykęs turbūt vaikystėje, kalba tobula.

– Ką turite omenyje? – paklausė Vikingas. – Tai buvo testas dėl streptokoko.

– Streptokokinis gerklės uždegimas neturi nieko bendra su vėžiu. Atliekant biopsiją nustatyta plokščialąstelinė karcinoma, tai dažniausia ausų, nosies ir gerklės vėžio forma. Turime atlikti daugiau tyrimų, kad galėtume...

– Palaukite, – tarė Vikingas. – Aš nesergu. Gerklėje įstrigusi žuvies ašaka ir jaučiuosi šiek tiek apsvaigęs...

Gydytojas tylėdamas pažvelgė į jį. Vikingo žvilgsnis laisvai skriejo po kambarį, ieškodamas ko nors, į ką galėtų atsiremti. Jis laukė, kol ateis suvokimas, ramybė išgirdus tokią naujieną, palengvėjimo atodūsis dėl nepatogumų, kylančių dėl rentgeno ar dar vieno kraujo tyrimo. Nėdelė gėda, kad be jokios priežasties naudojosi sveikatos priežiūros įsteigimais. Jis nejautė nieko panašaus. Tai buvo kažkas kita – jausmas, kad esi įstrigęs giliame baseine ir negali plaukti.

– Plokščialąstelinė karcinoma? – paklausė jis.

– Maždaug tonzilių, seilių liaukų ar balso stygų srityje, – atsakė gydytojas.

Norėdamas atsiriboti nuo išgirstų žodžių Vikingas atstūmė kėdę atgal. Buvo nusiteikęs itin skeptiškai.

Jis nuėjo atlikti tyrimų, nes Josefina užsiminė, kad jam gali būti streptokokinė sloga arba koks nors lėtinis uždegimas. Galbūt jam reikėjo antibiotikų ar maisto papildų.

– Ar tai gali būti susiję su koronavirusu? – jis paklausė.

Gydytojas pažvelgė į jį ramiai ir objektyviai.

– Koronavirusas nesukelia vėžio, bent jau kiek šiuo metu žinoma. Šį sutrikimą jaučiate tikriausiai jau seniai, gal kelerius metus. Tačiau plokščialąstelinė karcinoma yra išgydoma. Ji vystosi lėtai, bet tyrimus vis tiek pradėsime kuo greičiau.

Vikingas pažvelgė į automobilių stovėjimo aikštelę. Kartą jis ten turėjo lytinių santykių, senajame mamos Karin golfe.

– Pasakėte, kad jis yra kažkurioje srityje? Ką tai reiškia?

– Tai nėra pirminis navikas. Turime jį surasti. Todėl reikia kuo greičiau atlikti operaciją. Pašalinsime tonziles ir pažiūrėsime, ar jis ten. Užsakiau jums operaciją Sunderbyne rugpjūčio 31 dieną.

Dieve mano, jis neturi tam laiko.

– Operacija? Po dešimties dienų?

– Taip pat paimsime keletą biopsijos mėginių. Bandysime ne tik surasti pirminį naviką, bet ir patikrinsime, ar vėžys neišplito, ar neperejo į dešinę pusę, ar nėra daugiau metastazių. Vėliau jums bus suteiktas nedarbingumas.

Taip, tai skamba pagrįstai. Jis linktelėjo galva.

– Kuriam laikui?

– Tai priklauso nuo to, ką rasime. Manau, metams.

Jis pažvelgė į gydytoją.

– *Metams?*

– Yra parengtos strategijos, kaip elgtis toliau, – pasakė daktaras Čangas. – Sunderbyno ligoninėje jums bus atlikti tam tikri tyrimai, o

vėliau jūsų atvejis bus aptartas medicinos konferencijoje Umeo. Rezultatai priklausys nuo to, ką nustatysime.

Parengtos strategijos. Visa medicinos konferencija. Jis buvo ne pirmas, kuriam taip nutiko, ne pirmas, išgirdęs apie tai šiame kabinete. Galbūt net ne pirmas šiandien.

Vis dėlto jis jautėsi unikalus. Bet ne vienas iš tų, kurie susirgo vėžiu.

– Taigi, kokios galimybės? – tarė jis, stengdamasis, kad nuskambėtų dalykiškai. – Kokių įrankių turite dėžutėje?

– Kalbame apie spindulinę terapiją, chemoterapiją ir operaciją.

Jam sukosi galva. Tai buvo tikra. Jis iš tikrųjų kalbėjo apie švitinimą – kaip tikram vėžiu sergančiam ligoniui.

– Kiek tai rimta? Ar tai mane pražudys?

Jis tai pasakė juokais, suteikdamas gydytojui progą pasijuokti iš šiurkščių žodžių ir kartu pajuokauti bei leisti jam paplekšnoti per nugarą. Tačiau daktaras Čangas net nenusišypsojo.

– Tikiuosi, kad ne, – pasakė jis.

Jis pasiekė nuovadą nejausdamas žemės po kojomis. Pamiršęs sumuštinį ir gaivųjį gėrimą, praėjo pro registratūrą ir virtuvėje su niekuo nepasisveikinęs uždarė savo kabineto duris. Jis neketino naršyti *Google*. Ne dėl to, kad būtų bent kiek hipochondriškas, bet žinojo, kad to nereikia ieškoti per *Google*.

Kompiuterio paieškos sistemoje jis įvedė PLOKŠČIALAŠTELINIS VĖŽYS, bet tuo metu į jo kabinetą nepasibeldusi, kaip ir anksčiau, įėjo Karina Burstrand. Jis išjungė paieškos sistemą.

– Įsilaužimas, – pasakė ji ir ant stalo padėjo ranka rašytą raštelį.

Jis nepasistengė tuoj pat jo paimiti ir ji uždėjo ant jo ranką. Pabrėžtinai.

– Jis dirba su Johanu Bjorkmanu Polberjete, – pasakė ji.

Jis pažvelgė į ją. Dieve mano. Bjorkmanas buvo ir medžiotojas, ir krašto gynėjas.

– Ginklai?

– Visi, – pasakė ji ir išėjo.

Vikingas atsistojo ir koridoriumi nuėjo į kolegą Rolando Larsono kabinetą. Jis turėjo kuo greičiau jam pasakyti, kad išeina nedarbingumo atostogų. Jo kolegą ir viršininką policijos apygardos būstinėje Liuleo turėjo surasti pakaitinį, kitą vietos policijos viršininką. Bet *metai*? Tai atrodė visiškai neprotinga.

Rolandas Larsonas pažvelgė į jį.

– Viskas, ką turėjo, – pasakė Vikingas. – Visas veikiančių ginklų arsenalas.

Rolandas Larsonas buvo nusikaltimo vietos tyrėjas. Paprastai jis susidorodavo su Stentreske kylančiomis kriminalistinėmis užduotimis: įsilaužimais, užpuolimais, vandalizmu. Dėl žmogžudysčių ir teroristinių nusikaltimų reikėdavo pagalbos iš Liuleo, tačiau daugumą reikalų pavykdavo sutvarkyti patiems.

Kolega nedelsdamas ėmė pakuoti savo didelį medžiaginį krepšį.

Kiekvienas iš jų įsėdo į patrulinį automobilį. Pirmasis važiavo Vikingas, pravažiavęs Granselį leidosi link Polberjeto. Kaimas iš tiesų buvo vos kelios sodybos palei kelią į Kotaforseną. Nukentėjusysis Johanas Bjorkmanas buvo geras Markuso draugas; vidurinėje mokykloje jie mokėsi paralelinėse klasėse ir abu dirbo Raketų bazėje. Bjorkmanas nusi-pirko sodybą iš savo tėvų, kai šie pavargo kasti sniegą. Sklido gandai, kad tėvai dabar nelaimingi gyvena bute už Bodeno, bet Vikingas nieko apie tai nežinojo.

Bet kokių atvejų naujasis namo savininkas dabar stovėjo kieme ir atrodė suglumęs. Namo durys jam už nugaros buvo plačiai atvertos, o pirmajame aukšte stovėjo du lagaminai ir šuo.

– Atvykau į sodybą, – pasakė jis, linktelėdamas galva namo link, ir pasisveikino bakstelėdamas alkūne. Vikingas atkišo savo alkūnę. Jautėsi be galo kvailai – nesvarbu, kad pandemija. – Ginklų seifas dingo, – pasakė Bjorkmanas.

Kartu su Rolandu Larsonu jie greitai apžiūrėjo namą ir nustatė, kad didžioji jo dalis, išskyrus spintą, nepaliesta. Joje kabėję drabužiai buvo išmėtyti ant lovos. Spinta tuščia, išskyrus kaklaraiščių pakabą ir dulkių gniužulus toje vietoje, kur buvo seifas. Jis svėrė daugiau nei 150 kilogramų, todėl jo nereikėjo tvirtinti prie grindų.

Jie susėdo prie virtuvės stalo. Vikingas užrašinėjo parodymus. Johanas Bjorkmanas atrodė sukrėstas, išblyškęs ir suprakaitavęs. Jis visą savaitę atostogavo Havsbade su naująja mergina Pite, šunį buvo palikęs pas kaimynę. Šįryt grįžęs, rado išlaužtas lauko duris ir, taip, dingusius ginklus. Jis niekieno neprašė palaistyti gėlių ar prižiūrėti namo, nes buvo išvykęs tik savaitę. Vagystė įvyko tarp rugpjūčio 14-osios ir 21-osios, penktadienio.

Johanas Bjorkmanas surado segtuvą su pavogtų ginklų dokumentais, visomis licencijomis ir draudimo polisais, ir Vikingo nuogaštavimai pasitvirtino. Gal tai ir nebuvo visas arsenalas, bet panašu.

Vienas *AK-4*, dėžutė – 800 vienetų – 7,62 mm kalibro šovinių, iš kurių 80 signalinių, pusiau automatinis pistoletas *Glock*. Tai buvo savi-gynos ginklai. Be to, dingo *Sako 8* – briedžių medžioklei skirtas šautuvas, visiškai naujas, tikrai solidus. Šiek tiek mažesnis elnių medžioklės šautuvas *Sako Vixen 222*. Taip pat senas *Husqvarna* šautuvas su 20 kalibro šoviniais.

Artinosi lietus, todėl Rolandas Larsonas skubėjo ieškoti pėdsakų ant važiuojamosios kelio dalies, kieme ir namo viduje. Savaitės pradžioje praužęs vėjas ir lietus nuplovė didžiąją dalį to, kas buvo palikta.

– Kas žinojo, kad turite prieigą prie šių ginklų? – paklausė Vikingas, nors ir pats žinojo atsakymą.

– Visi, – pasakė Bjorkmanas.

Vikingas linktelėjo galva. Bjorkmanas buvo krašto gynybos būrio vadas ir Stentresko medžiotojų būrelio pirmininkas, tai žinojo visi.

– Ar pastaruoju metu su kuo nors kalbėjotės apie savo ginklus?

– Šautuvą nusipirkau praėjusį pavasarį Arjeploge. Markusas su Emiliu jį išbandė, daugiau apie tai su niekuo nekalbėjau.

Markusas ir Emilis buvo medžiotojų būrelio nariai ir Raketų bazės kolegos.

– Ar pastaruoju metu netoli ūkio matėte nepažįstamų žmonių ar transporto priemonių?

– Ne.

Vikingas stovėjo priešais nukentėjusįjį plačiai išskėtęs kojas.

– Johanai, – kreipėsi jis, – ar seife buvo dar kas nors? Be ginklų. Ką nors, ką mums vertėtų žinoti.

Vyriškis klausiamai pažvelgė.

– Ką turite omenyje?

– Įdomu, ar dar ką nors laikėte ginklų seife? Ką nors, dėl ko bijojote arba ko neleidžiama eksploatuoti?

– Kas tai būtų?

Vikingas kelias ilgas sekundes žvelgė į jį, bet vyras nejudėjo.

Jis paliko ūkį metodiškai Rolando Larsono apžiūrai, o pats apvažiavo kaimyninius namus. Nė vienas iš jų nebuvo pakankamai arti, kad galėtų stebėti Bjorkmano sodybą. Jis aplankė dvi pagyvenusias poras ir

moterį, kuri nusipirkusi seną misijos namą čia dirbo tekstilininke. Nė vienas iš jų nieko nematė, bet visus aiškiai nustebino užduoti klausimai. Ateityje kaime bus įrengta signalizacija.

Grįžtant į nuovadą vėl pradėjo lyti. Jis neketino to daryti, bet pravažiavęs posūkį į pelkę pasuko į dešinę. Važiavo miško keliukais, kol pasiekė apsisukimo aikštelę šiaurės vakariniame kampe, pasistatė automobilį toje pačioje vietoje, kaip ir tą dieną Helena. Prieš trisdešimt metų ir septynias dienas. Išjungė degimą ir atsilošė sėdynėje. Lietus atkakliai barbeno į stogo skardą. Langai aprasoj.

Jis čia atvyko sukakties proga, nors buvo pažadėjęs to nedaryti. Prieš porą metų jis čia buvo atvykęs kartu su draugu iš Siorentorpo policijos akademijos laikų Matsu Vikanderiu, ir jis pažadėjo Matsui, kad tai bus paskutinis kartas.

Jis per daug laiko praleido pelkėje.

Tiesą sakant, pelkė neatrodė niekuo ypatinga. Tai buvo mišri švendrais apaugusi pelkė, daranti chaotišką įspūdį, – nesuskaičiuojamos samanų gijos driekėsi įvairiomis kryptimis be jokios įžvelgiamos tvarkos. Didelė, bet ne viena didžiausių šalyje. Lėdynmečio palikimas, kaip ir visos kitos pelkės Skandinavijoje. Augalija skurdi dėl maistingųjų medžiagų stokos pelkės durpėse, tačiau čia augo šiliniai viržiai ir pelkiniai gailiai, tekšės ir bruknės, lanksvos ir švyliai, beržai keružiai ir pušys, pelkinės liūnsargės ir spanguolės.

Pelkės gali būti bedugnės arba bent jau beveik bedugnės. Apie tai sklandė daugybė pasakojimų. Ir žmonės, ir daiktai dingdavo ir niekada nebūdavo surandami. Pavyzdžiui, naikintuvus, kurį XX a. septintajame dešimtmetyje už *Nassjö* pelkės Smolande prarijo pelkė. Jis ten lankėsi kartu su Matsu. Ta vieta tebebuvo negyva ir tuščia, lygus ir apleistas purvo veidrodis, kuriame niekas neaugo. Nei lėktuvo *Draken J35*, nei

juo skridusio jauno piloto rasti nepavyko. Jie amžiams ilsėjosi pelkėje, kaip ir Helena.

Tiesą sakant, jis pernelyg domėjosi pelkėmis. Skaitė knygas, straipsnius ir pranešimus apie jų kilmę, sudedamąsias dalis ir vystymąsi. Galiausiai jis tiek daug laiko praleido pelkėje, kad jo mama Karin kartu su Matsu ėmė su juo rimtai apie tai kalbėtis. Jis buvo apleidęs darbą ir vaikus, tik sėdėdavo pelkės pakraštyje ir žiūrėdavo.

Tai buvo jos kapas. Jam pasiūlė įrengti atminimo lentą kapinėse, bet jis atsisakė. Ji ilsėjosi čia.

Tas vėžys – jei jis nuo jo mirtų, ar jiedu vėl susitiktų? Kokia idiotiška mintis.

Jis atidarė automobilio dureles, norėdamas išlipti, ir tą akimirką virš jo galvos praskrido reaktyvinis lėktuvas. Lėktuvas pasiekė garso greitį, o sumišusios garso bangos bloškėsi į žemę tarsi sprogimas. Dėl slėgio pokyčių oro drėgmė pliūptelėjo ant jo lyg kas būtų užpylęs kibirą vandens. Jis greitai sugrįžo į automobilį ir uždarė dureles, veidu bėgo vanduo, širdis daužėsi. Tai buvo aiškus ženklas, kad jis turėtų laikytis atokiau. Žvilgtelėjo į dangų, bet lėktuvo nesimatė, jis jau buvo toli tarp lietaus debesų.

Šią savaitę, o tikriausiai ir kitą, norvegai išsinuomojo Raketų bazę. Kiek laiko jie ten bus, iš tiesų nebuvo viešai žinoma, bet svečių namai centre užsakyti iki 28-osios.

Pažvelgė į laikrodį. Šeštą valandą jis buvo pakviestas vakarienės su Markusu ir Josefina. Jei norėjo suspėti atlikti visus darbus, turėjo išvykti.

Jis vėl užvedė variklį, pavažiavo atbuline eiga ir pušų spygliais nuklotu keliuku išvažiavo į kelią.

Paskutinis dalykas, kurį jis pamatė galinio vaizdo veidrodėlyje, buvo senas pamirštas aštuntojo dešimtmečio užkardos ženklas:

APSAUGOS ZONA

Užsieniečiams draudžiama patekti į teritoriją

SKYDDOMRADE

Tilltrade forbjudet for utlAningar

RESTRICTED AREA

Entry prohibited for aliens

SPERRGEBIET

Zutritt fur Auslander verboten

ZONE PROHIBEE

Acces interdit aux etrangers

SUOJA-ALUE

Paasy ulkomaalaisilta kielletty

САНКТУАРЬ

Доступ запрещен для иностранцев

Į Granselio kelią jis įsuko važiuodamas palei perimetrą, neaptvertą jokia tvora. Tai būtų neįmanoma, tas pats, kas aptverti visą Rod Ailando valstiją. Raketų bazė prie Stentresko buvo didžiausias Europoje masinio naikinimo ginklų bandymų poligonas, aukštųjų technologijų karinė bazė. Centrą sudarė karinis aerodromas su daugybe pastatų, skirtų administracinei ir analitinei veiklai. Oficialus pavadinimas – Stentresko raketų bandymų poligonas – panašiau į amerikiečių veiksmo filmo pavadinimą. Visą Vikingo gyvenimą tai buvo fonas, gilus foninis triukšmas.

Šis objektas įkurtas 1957 metais, kaip slaptas karo laikų aerodromas ir bandymų poligonas. Norbotene, neaukštų kalnų apsuptyje, šeštajame dešimtmetyje buvo atliekami imitaciniai branduoliniai bandymai. Apylinkėse gyvenę žmonės buvo evakuoti visam laikui. Jis kelis kartus

lankėsi apleistame Naustos kaime, kuris giliai bandymų rajone vis dar stovėjo kaip užmirštas praėities aidas: namelis, griuvėsių krūva, žemio tvarto karkasas. Šiaurės elnių ganykla naudojosi trys samių kaimai. Apie būsimus bandomuosius sprogdinimus juos įspėdavo gerokai iš anksto, ir šis ryšys, kaip pranešama, veikė gerai.

Virš automobilio praskrido pora viršgarsinių lėktuvų. Vikingas stebėjo, kaip jie leidžiasi už medžių viršūnių. Bazės aerodrome buvo puikus oro transporto kilimo ir tūpimo takas – apie 2 200 metrų ilgio ir 35 metrų pločio. Praktiškai tai reiškė, kad juo galėjo pakilti ir nusileisti didžiulis reaktyvinis lėktuvas. Taip pat buvo trumpas – 800 metrų ilgio – kilimo ir tūpimo takas.

Bazėje buvo rengiamos visos įmanomos pratybos ir kvalifikuotų padalinių šaudymai iš automatinių patrankų ir raketų, bombonešių ir sparnuotųjų raketų bei naktiniai skrydžiai, kartais bendradarbiaujant su priešlėktuviniais daliniais. Buvo išteklių kvalifikuotiems tyrimams, patikrinimams ir analizėms, pradedant naujais ginklais ir baigiant elektronine karyba. Dažnai buvo tiriamas bombų efektyvumas ir poveikis užstatytai infrastruktūrai; viskas buvo prieinama. Pavyzdžiui, keliai ir tiltai buvo statomi viduryje niekur – tik tam, kad juos būtų galima susprogdinti.

Iš pradžių baze naudojosi tik Švedijos ginkluotosios pajėgos, tačiau aštuntojo dešimtmečio pabaigoje ji buvo atverta tarptautinėms operacijoms. Tačiau, remiantis Prieigos potvarkio 10 punktu, dėl kiekvieno apsilankymo reikėjo gauti Švedijos vyriausybės leidimą. Per daugelį metų suteiktomis galimybėmis pasinaudojo daug šalių: JAV, Vokietija, Prancūzija, Japonija, Šveicarija, Nyderlandai, Prancūzija, Turkija ir kt.

Visame objekte buvo taikoma aukščiausio lygio karinė apsauga. Jokia veikla nebuvo vieša, tačiau iš karto po didelių bandymų buvo siunčiami

Skaitykite likusius
300 iš **320** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

„Knygos negaliu padėti į šalį. Mano akimis, tai šedevras – taip arti tobulo įtempto siužeto romano, kiek tik įmanoma. Tiesiog sakau: Perskaitykite!“

– knygų tinklaraštis „Karin patarimai knygų mylėtojams“

1990 m. rugpjūtį Vikingo Stormbergo žmona Helena išeina į pelkes rinkti uogų, kartu pasiima ir kūdikį. Sutekmo apgaubus pelkes ir Helenai negrįžus, jos ieškoti leidžiasi gelbėtojų komanda, kurią veda kurtinamai garsiai dūzgiantys vabzdžiai. Tai, ką jie randa, sukrečia. Stipriai uodų sukąstas kūdikis, paliktas pelkės pakraštyje, jau seniai nustojęs rėkti. Laimei, netrukus paaiškėja, kad mergaitė dar gyva.

Helenos kūnas taip ir nerandamas, bevaisės paieškos nutraukiamos. Visi patiki, kad šalčiu alsuojanti pelkė tapo jos amžinuoju kapu.

Vis dėlto Vikingas taip ir nesusitaiko su žmonos netektimi. Bėga metai, dešimtmečiai. Nejučia pralekia pusė gyvenimo. O jis gyvena tik dėl savo vaikų ir darbo Stentrasko policijos nuovadoje. Ir tampa tiesiog apsėstas pelkių.

Vieną penktadienio popietę į Markuso, jau suaugusio Vikingo ir Helenos sūnaus, pašto dėžutę atkeliauja laiškas. Grasinimas, o gal įspėjimas, parašytas Helenos ranka ir pasirašytas jos parašu: žvaigždute, kuri panaši į randą ant pilvo, likusį po cezario pjūvio.

Vikingas negali liautis savęs klausęs – ar jis išprotėjo, ar persekioja vaiduoklį, ar kažkas labai apgalvotai grasina jam ir jo šeimai. Bet dėl ko?

„Pelkių vaikas“ – įtempto siužeto kriminalinis trileris apie kerštą, netektį ir mirtinas paslaptis.

NUOTIKAI • Anna Marklund

Liza Marklund gimė 1962 m. ir užaugo Palmarke, Norboteno apygardoje, maždaug už dvidešimties kilometrų į pietus nuo poliarinio rato, Švedijos šiaurėje. Sugrįžimas į tą laiką ir vietą tiek pirmajame trilogijos romane „Poliarinis ratas“, tiek antrajame „Pelkių vaikas“ paverčia šį giliai asmenišką romaną įtaigiu, autentišku ir realiu. Lizos Marklund knygų visame pasaulyje parduota daugiau nei 23 milijonai egzempliorių, jos išleistos daugiau nei 40-čia kalbų. Ji yra vienintelė skandinavų kriminalinių romanų autorė, atsідūrusi „New York Times“ bestselerių sąrašo viršūnėje.

JUMS
TAIP PAT
PATIKS

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-721-9

Gražinė literatūra > Detektyvas

Viršelis: gailis / P. Štormas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS